DOMSTOLENS DOM (Femte Afdeling)

9. januar 2003 *

I sag C-76/00 P,

Petrotub SA, Roman (Rumænien),

og

Republica SA, Bukarest (Rumænien),

ved avocat A. Merckx og P. Bentley, QC, og med valgt adresse i Luxembourg,

appellanter,

angående to appeller af dom afsagt den 15. december 1999 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Udvidede Afdeling) i de forenede sager T-33/98 og T-34/98, Petrotub og Republica mod Rådet (Sml. II, s. 3837), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne dom,

* Processprog: engelsk.

de andre parter i appelsagen:

Rådet for Den Europæiske Union ved S. Marquardt, som befuldmægtiget, bistået af Rechtsanwalt G. Berrisch, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgte i første instans,

og

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved V. Kreuschitz og S. Meany, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

intervenient i første instans,

har

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, M. Wathelet, og dommerne C.W.A. Timmermans, D.A.O. Edward, A. La Pergola (refererende dommer) og P. Jann,

generaladvokat: F.G. Jacobs
justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at parterne har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 30. januar 2002, hvorunder Petrotub SA og Republica SA var repræsenteret af P. Bentley, Rådet af G. Berrisch og Kommissionen af V. Kreuschitz og S. Meany,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 25. april 2002,

afsagt følgende

Dom

1 Ved fælles appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 2. marts 2000 har Petrotub SA (herefter »Petrotub«) og Republica SA (herefter »Republica«) i medfør af artikel 49 i EF-statutten for Domstolen hver især iværksat appel af dom afsagt af Retten i Første Instans den 15. december 1999 i de forenede sager T-33/98 og T-34/98, Petrotub og Republica mod Rådet (Sml. II, s. 3837, herefter »den appellerede dom«), hvorved Retten frifandt Rådet for deres påstand om annullation af Rådets forordning (EF) nr. 2320/97 af 17. november 1997 om

indførelse af endelig antidumpingtold på importen af visse sømløse rør af jern eller ulegeret stål med oprindelse i Ungarn, Polen, Rusland, Tjekkiet, Rumænien og Slovakiet, om ophævelse af forordning (EØF) nr. 1189/93 og om afslutning af proceduren vedrørende import af den pågældende vare med oprindelse i Kroatien (EFT L 322, s. 1, herefter »den anfægtede forordning«).

Relevante retsregler

2 Under overskriften »A. Normal værdi« bestemmer artikel 2, stk. 1, tredje afsnit, i Rådets forordning (EF) nr. 384/96 af 22. december 1995 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EFT 1996 L 56, s. 1), som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 2331/96 af 2. december 1996 (EFT L 317, s. 1, herefter »grundforordningen«), følgende:

»Transaktioner mellem parter, som synes at være forretningsmæssigt forbundne eller at have en indbyrdes kompensationsaftale, kan kun anses for at finde sted i normal handel, og priserne for de pågældende transaktioner kan kun anvendes til fastsættelse af den normale værdi, hvis det fastslås, at de ikke er påvirket af dette afhængighedsforhold.«

3 Under overskriften »D. Dumpingmargen« bestemmer grundforordningens artikel 2, stk. 11, følgende:

»Under hensyntagen til de relevante bestemmelser om en rimelig sammenligning skal forekomsten af dumpingmargener i undersøgelsesperioden normalt fastslås

på grundlag af en sammenligning mellem den normale værdi beregnet som et vejet gennemsnit og det vejede gennemsnit af priserne for alle eksporttransaktioner til Fællesskabet [herefter »den første symmetriske metode«] eller ved en sammenligning mellem den individuelle normale værdi og de individuelle eksportpriser ved salg til Fællesskabet eller ved en sammenligning mellem den individuelle normale værdi og de individuelle eksportpriser ved salg til Fællesskabet, dvs. på grundlag af hver enkelt transaktion [herefter »den anden symmetriske metode«]. En normal værdi, som er fastsat på grundlag af vejede gennemsnit, kan dog sammenlignes med priserne for alle individuelle eksporttransaktioner til Fællesskabet [herefter »den asymmetriske metode«], hvis der foreligger et eksportprismønster, som er meget forskelligt for forskellige købere, regioner eller perioder, og de i første punktum fastsatte metoder ikke i fuldt omfang vil afspejle den dumping, der finder sted. [...]«

4 Aftalen om anvendelsen af artikel VI i den almindelige overenskomst om told- og udenrigshandel 1994 (EFT 1994 L 336, s. 103, herefter »antidumpingkodeks 1994«) er indeholdt i bilag 1A til overenskomsten om oprettelse af Verdenshandelsorganisationen, som er godkendt ved Rådets afgørelse 94/800/EF af 22. december 1994 om indgåelse på Det Europæiske Fællesskabs vegne af de aftaler, der er resultatet af de multilaterale forhandlinger i Uruguay-rundens regi (1986-1994) (EFT L 336, s. 1). Artikel 2.4.2 i antidumpingkodeks 1994 bestemmer følgende:

»[...] forekomsten af dumpingmargener i undersøgelsesfasen skal normalt fastslås på grundlag af en sammenligning mellem den normale værdi beregnet som et vejet gennemsnit og det vejede gennemsnit af priserne for alle sammenlignelige eksporttransaktioner [første symmetriske metode] eller ved en sammenligning mellem den normale værdi og eksportpriserne på grundlag af hver enkelt transaktion [anden symmetriske metode]. En normalværdi, som er fastsat på grundlag af vejede gennemsnit, kan sammenlignes med priserne for individuelle eksporttransaktioner [asymmetrisk metode], hvis myndighederne konstaterer et eksportprismønster, som er meget forskelligt for forskellige købere, regioner eller perioder, og hvis det nærmere forklares, hvorfor der ikke kan tages behørigt hensyn til sådanne forskelle ved anvendelsen af en sammenligning baseret på vejede gennemsnit eller på hver enkelt transaktion«.

Tvistens baggrund og den appellerede dom

5 Det fremgår af den appellerede dom, at Kommissionen den 31. august 1996 offentliggjorde en meddelelse om indledning af en antidumpingprocedure vedrørende importen af visse sømløse rør af jern eller ulegeret stål med oprindelse i Rusland, Tjekkiet, Rumænien og Slovakiet (EFT C 253, s. 26).

6 I forbindelse med antidumpingundersøgelsen besvarede Petrotub og Republica det spørgeskema, som Kommissionen havde tilsendt dem, inden den hørte selskaberne. Kommissionen foretog derefter et kontrolbesøg i de to selskabers kontorer.

7 Den 29. maj 1997 udstedte Kommissionen forordning (EF) nr. 981/97 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af visse sømløse rør af jern eller ulegeret stål med oprindelse i Rusland, Tjekkiet, Rumænien og Slovakiet (EFT L 141, s. 36, herefter »den midlertidige forordning«).

8 Efter at Petrotub og Republica i henhold til grundforordningens artikel 20, stk. 1, var blevet oplyst om de væsentligste faktiske omstændigheder og overvejelser, der lå til grund for indførelsen af den midlertidige told (herefter »den foreløbige underretningsskrivelse«), fremsatte de deres skriftlige bemærkninger hertil, inden de blev hørt af Kommissionen. I henhold til samme bestemmelse besvarede de skriftligt den endelige underretningsskrivelse om de væsentligste faktiske omstændigheder og overvejelser, på grundlag af hvilke Kommissionen ville anbefale indførelse af en endelig antidumpingtold på deres produkter (herefter »den endelige underretningsskrivelse«).

9 Ved den anfægtede forordning indførte Rådet endelig antidumpingtold på 9,8% på Petrotubs og Republicas eksport til Fællesskabet.

10 Den 23. februar 1998 anlagde Petrotub og Republica hver især sag ved Retten med påstand om annullation af den anfægtede forordnings artikel 1, for så vidt som den vedrørte dem. Efter at disse sager var blevet forenet, blev Rådet frifundet ved den appellerede dom.

11 Med hensyn til det fjerde anbringendes første led, som Petrotub havde fremført, og hvorved selskabet foreholdt Rådet, at det i strid med bl.a. artikel 2.4.2 i antidumpingkodeks 1994 ikke havde angivet grundene til, at den af Rådet anvendte asymmetriske metode klarere angiver dumpingens reelle omfang end de symmetriske metoder, fastslog Retten bl.a. følgende:

»105 Selv om bestemmelserne i grundforordningen ifølge fast retspraksis skal fortolkes på baggrund af antidumpingkodeks 1994 (Domstolens dom af 7.5.1991, sag C-69/89, Nakajima mod Rådet, Sml. I, s. 2069, præmis 30, 31 og 32), er antidumpingforanstaltninger alene undergivet grundforordningens bestemmelser. Den i artikel 2.4.2 i antidumpingkodeks 1994 fastsatte forpligtelse til at forklare, hvorfor de symmetriske sammenligningsmetoder ikke fuldt ud kan afdække den dumping, der finder sted, udgør derfor ikke som sådan en regel, der skal anvendes, og grundforordningens artikel 2, stk. 11, indeholder helt klart ikke nogen særlig forpligtelse til at give en sådan forklaring.

106 Såfremt dette anbringende skal forstås således, at sagsøgeren hævder, at begrundelsen for den anfægtede forordning er mangelfuld, bemærkes

imidlertid, at den begrundelse, som kræves i henhold til EF-traktatens artikel 190 (nu artikel 253 EF), klart og utvetydigt skal angive de betragtninger, som den fællesskabsmyndighed, der har udstedt den anfægtede retsakt, har lagt til grund, således at de berørte personer kan få kendskab til grundlaget for den trufne foranstaltning, for at de kan forsvare deres rettigheder, og således at Fællesskabets retsinstanser kan udøve deres kontrol. Rækkevidden af begrundelsespligten skal vurderes i forhold til den sammenhæng, hvori forordningen indgår, og den procedure, inden for hvis rammer forordningen er udstedt, samt alle de retsregler, som gælder på det pågældende område (jf. senest Rettens dom af 12.10.1999, sag T-48/96, Acme Industry mod Rådet, [Sml. II, s. 3089], præmis 141).

107 I denne sag skal begrundelsen for den anfægtede forordning især vurderes i forhold til de oplysninger, der er givet sagsøgeren, og sagsøgerens bemærkninger til den sammenligningsmetode, der skal anvendes under den administrative procedure ved fastsættelsen af dumpingmargenen.

108 Kommissionen har i 28. betragtning til den midlertidige forordning anført følgende:

»Den vejede gennemsnitlige normale værdi for hver varegruppe blev sammenlignet med de justerede individuelle eksportpriser i overensstemmelse med artikel 2, stk. 11, i grundforordningen. Dette var nødvendigt for at afspejle dumpingens fulde omfang, da der var tale om et eksportprismønster, som var meget forskelligt for de forskellige kunder og regioner.«

Kommissionen fastholdt dette synspunkt i den foreløbige underretningsskrivelse af 2. juni 1997.

109 Sagsøgeren har i sine foreløbige bemærkninger om dumping af 1. juli 1997 og under høringen den 9. juli 1997 bestridt dette synspunkt og anført, at Kommissionen burde have anvendt den symmetriske metode, hvor den vejede gennemsnitlige normale værdi sammenlignes med de vejede gennemsnitlige priser for hele Petrotubs eksport til Fællesskabet. Sagsøgeren har endvidere i sin skrivelse af 11. juli 1997 hævdet, at en sammenligning mellem den vejede gennemsnitlige normale værdi og det vejede gennemsnit af priserne for alle eksporttransaktioner til Fællesskabet faktisk giver en dumpingmargen, der er væsentlig lavere end den, der opnås efter Kommissionens metode.

110 Kommissionen har i den endelige underretningsskrivelse af 19. august 1997 anført, at eksportprismønsteret i Petrotubs tilfælde var meget forskelligt i de forskellige perioder (fra august 1995 til april 1996 og fra maj 1996 til august 1996). Kommissionen har påpeget, at for alle rumænske virksomheder under ét er der så stor forskel mellem den dumpingmargen, der opnås ved at sammenligne to vejede gennemsnit, og den, der opnås ved at sammenligne et vejet gennemsnit med individuelle transaktioner, at det kan konkluderes, at den første af disse metoder ikke i fuldt omfang afspejler den dumping, der finder sted.

111 Sagsøgeren har i sine endelige bemærkninger om dumping af 8. september 1997 anført, at dumpingmargenen bør beregnes ved at sammenligne to vejede gennemsnit.

112 Rådet har i 22. betragtning til den anfægtede forordning fastslået følgende:

»Et selskab gjorde gældende, at beregningen af dumpingmargenen ikke burde foretages på grundlag af en sammenligning mellem vejede gennemsnitlige

normale værdier og justerede eksportpriser for hver varegruppe og på grundlag af de enkelte transaktioner, men på grundlag af vejede gennemsnit af begge størrelser.

Denne påstand afvistes efter en ny undersøgelse af den metode, der var benyttet for alle rumænske selskaber, og det konstateredes, at:

— For ét selskab var dumpingmargenen den samme uanset den benyttede metode, da alle eksporttransaktioner fandt sted til dumpingpriser.

— For tre selskaber konstateredes der et eksportprismønster, som var meget forskelligt for forskellige bestemmelsessteder eller perioder.

I betragtning af ovenstående og i overensstemmelse med artikel 2, stk. 11, i grundforordningen anvendtes med henblik på den endelige afgørelse den metode, hvorved der foretages en sammenligning mellem den vejede gennemsnitlige normale værdi for en periode og de individuelt justerede eksportpriser for hver enkelt transaktion.«

113 I den anfægtede forordning forklares det således, hvorfor EF-institutionerne besluttede at anvende det kriterium, der består i at sammenligne den vejede gennemsnitlige normale værdi med priserne for de enkelte eksporttransaktioner.

114 Under disse omstændigheder og i mangel af en specifik kritik fra sagsøgeren under den administrative procedure, som i givet fald kunne nødvendiggøre en mere detaljeret begrundelse (jf. Rettens dom af 28.9.1995, sag T-164/94, Ferchimex mod Kommissionen, Sml. II, s. 2681, præmis 90 og 118), kan den anfægtede forordning ikke anses for at være utilstrækkeligt begrundet for så vidt angår EF-institutionernes anvendelse af grundforordningens artikel 2, stk. 11.

115 Hvad angår sagsøgerens klage over, at EF-institutionerne alene har undersøgt den første symmetriske metode (sammenligning mellem to vejede gennemsnit) og ikke kontrolleret, om den anden af de symmetriske metoder, der er omhandlet i grundforordningens artikel 2, stk. 11 (sammenligning mellem den individuelle normale værdi og de individuelle eksportpriser), ikke i fuldt omfang afspejler den dumping, der finder sted, finder Retten, at dette er et særskilt anbringende, som først er blevet fremsat i replikken. I henhold til procesreglementets artikel 48, stk. 2, kan dette anbringende derfor ikke admitteres.

116 Endelig fremgår det klart af det ovenfor anførte, at de sammenligningsmetoder, der er anvendt for at afgøre, om der har fundet dumping sted, i modsætning til hvad sagsøgeren har hævdet, er blevet anvendt individuelt over for hver enkelt af de fire rumænske eksportselskaber.

117 Heraf følger, at første led i fjerde anbringende ikke kan tages til følge.«

12 Med hensyn til det andet anbringendes andet led, som blev fremført af Republica, og som støttedes på tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 1, tredje afsnit, og på, at den anfægtede forordning var utilstrækkeligt begrundet, fastslog Retten i øvrigt følgende:

»73 Grundforordningens artikel 2, stk. 1, tredje afsnit, bestemmer følgende: »Transaktioner mellem parter, som synes at være forretningsmæssigt forbundne eller at have en indbyrdes kompensationsaftale, kan kun anses for at finde sted i normal handel, og priserne for de pågældende transaktioner kan kun anvendes til fastsættelse af den normale værdi, hvis det fastslås, at de ikke er påvirket af dette afhængighedsforhold.«

74 Det står klart, at sagsøgeren ikke har fremlagt noget bevis eller anført nogen grund, der gør det muligt at konkludere, at de kompensationsaftaler, sagsøgeren har henvist til, og som er nævnt i dokumentet »Samlet værdi af kompensationsaftalerne« vedrørende salg i henhold til kompensationsaftaler i undersøgelsesperioden, har påvirket priserne for sådanne transaktioner som krævet af grundforordningens artikel 2, stk. 1, tredje afsnit.

75 Rådet har endvidere, da sagsøgeren ikke har påvist det modsatte, i den anfægtede forordning givet en tilstrækkelig begrundelse for ikke at holde kompensationssalg uden for beregningen af den normale værdi, idet det i den anfægtede forordning hedder, at »[det desuden blev] konstateret, at kompensationssalg faktisk fandt sted i normal handel«.

76 Heraf følger, at begge led i det andet anbringende under alle omstændigheder må forkastes.«

Appellerne

13 Petrotub og Republica har i deres appeller nedlagt påstand om, at Domstolen ophæver den appellerede dom, for så vidt den vedrører dem, og annullerer den anfægtede forordning, for så vidt den vedrører dem, samt tilpligter Rådet at betale omkostningerne ved de to instanser. Såfremt den anfægtede forordning annulleres som følge af den ene appellants påstand, har Petrotub og Republica desuden nedlagt påstand om, at Domstolen lader retsvirkningen af en sådan annullation omfatte også den anden appellant.

14 Rådet og Kommissionen har nedlagt påstand om, at Domstolen forkaster appellerne og tilpligter appellanterne at betale sagens omkostninger.

Petrotubs appel

15 Petrotub har til støtte for sin appel fremført et enkelt anbringende, der støttes på en retlig fejl, som Retten skulle have begået i den appellerede doms præmis 114, for så vidt angår rækkevidden af den begrundelsespligt, der påhviler Rådet, når det anvender den asymmetriske metode ved beregningen af dumpingmargenen. Petrotub har til støtte for dette anbringende også påberåbt sig de retlige fejl, som Retten ifølge Petrotub har begået i nævnte doms præmis 105 og 115.

16 Petrotub har med sit anbringendes første led anført, at Retten ikke kunne fastslå, at den anfægtede forordnings begrundelse er tilstrækkelig, når denne ikke indeholder nogen henvisning til den anden symmetriske metode eller så meget desto mindre den mindste forklaring på de grunde, som førte til, at denne metode

blev udelukket til fordel for den asymmetriske metode. Det fremgår nemlig af selve ordlyden af grundforordningens artikel 2, stk. 11, at den asymmetriske metode kun kan anvendes, såfremt ingen af de to symmetriske metoder ikke i fuldt omfang vil afspejle den dumping, der finder sted. Da en sådan undersøgelse omfatter retlige forhold eller væsentlige faktiske omstændigheder med hensyn til grundlaget for afgørelsen om at pålægge antidumpingtold, burde det i hvert fald af den anfægtede forordnings begrundelse have fremgået, at Rådet reelt havde foretaget en sådan undersøgelse.

17 Petrotub har endvidere anført, at Retten ikke kunne undlade at forfølge en sådan tilsidesættelse af begrundelsespligten ved i den appellerede doms præmis 115 at fastslå, at argumentet støttet på denne tilsidesættelse må afvises, idet det er for sent fremført. Dels var nævnte argument forudsætningsvis fremsat i stævningen, hvilket fremgår af udtrykket »symmetriske metoder«, som er i flertal, i argumentets relevante del, dels burde den påståede begrundelsesmangel under alle omstændigheder være blevet efterprøvet af Retten af egen drift.

18 Petrotub har med anbringendets andet og tredje led anført, at Retten har tilsidesat rækkevidden af den begrundelsespligt, der påhviler Rådet. Ifølge Petrotub har Retten med urette fastslået, at nævnte forpligtelse er opfyldt, alene fordi det fremgår af den anfægtede forordning sammenholdt med retsakterne inden dens udstedelse, herunder den midlertidige forordning, den foreløbige underretningsskrivelse og den endelige underretningsskrivelse, at den asymmetriske metode i dette tilfælde førte til en talmæssigt større dumpingmargen end den, der fremkom ved anvendelsen af den første symmetriske metode, og at anvendelsen af den asymmetriske metode var nødvendig for at afspejle dumpingens fulde omfang.

19 Ifølge Petrotub er den anden af disse konstateringer alene en selvbekræftende omskrivning af grundforordningens artikel 2, stk. 11. Nævnte begreber indebærer imidlertid, at Rådet skal foretage en undersøgelse af de retlige forhold eller væsentlige faktiske omstændigheder med hensyn til grundlaget for afgørel-

sen om at pålægge antidumpingtold, hvorfor den logiske sammenhæng, der gør det muligt at nå denne konklusion, burde være angivet i den anfægtede forordning, således at det kunne konstateres, at den krævede undersøgelse reelt havde fundet sted.

20 Petrotub har herved bl.a. anført, at alene den konstatering, at den asymmetriske metode fører til en talmæssigt større dumpingmargen end den, der fremkommer ved anvendelsen af den symmetriske metode, ikke kan udgøre en tilstrækkelig begrundelse, når henses til, at den asymmetriske metode teoretisk kun kan give samme eller højere resultat end det, der fremkommer ved anvendelse af den første symmetriske metode.

21 Petrotub har anført, at prøvelsen af betingelsen, hvorefter de symmetriske sammenligningsmetoder »ikke i fuldt omfang vil afspejle den dumping, der finder sted«, reelt forudsætter, at det godtgøres, at der foreligger en »målrettet« dumping, hvilket vil sige, at eksportøren ved sin adfærd har tilsigtet at skjule dumpingen.

22 Petrotub har med sit anbringendes fjerde led anført, at modsat grundforordningens artikel 2, stk. 11, bestemmer artikel 2.4.2 i antidumpingkodeks 1994, at den kompetente myndighed, såfremt den anvender den asymmetriske metode, skal forklare, hvorfor der ikke kan tages behørigt hensyn til tydelige eksportprisforskelle mellem køber, regioner eller perioder under anvendelse af de symmetriske sammenligningsmetoder.

23 Petrotub har herved fremlagt uddrag af en meddelelse fra 15. februar 1996, som Kommissionen tilstillede sekretariatet for Antidumpingudvalget i Verdenshandelsorganisationen (herefter »WTO«), som bl.a. indeholder en besvarelse af

spørgsmål fra flere medlemsstater i denne organisation vedrørende forskellen i affattelsen af bestemmelserne angivet i forudgående præmis (herefter »meddelelsen af 15. februar 1996«). Uddraget lød således:

»Udtrykket »i fuldt omfang vil afspejle den dumping, der finder sted« henviser ganske enkelt til den målrettede dumping, som er den overskrift, under hvilken dette problem blev behandlet i forbindelse med forhandlingerne i Uruguay-runden. Man forstår herved, at der kan forekomme tilfælde, hvor [den første eller anden symmetriske metode] ikke er de mest hensigtsmæssige metoder, når der foreligger en målrettet dumping. Enhver fravigelse af de nævnte metoder skal forklares såvel over for de pågældende parter som i de forordninger, som pålægger antidumpingtold.«

24 Ifølge Petrotub indebærer denne meddelelse, at Fællesskabet mener, at forklaringen i artikel 2.4.2 i antidumpingkodeks 1994 skal være indeholdt i den begrundelse, som kræves i henhold til traktatens artikel 190, således at spørgsmålet om grundene til at anvende den asymmetriske metode skal bedømmes i lyset af nævnte artikel 2.4.2. Retten har derfor begået en retlig fejl i den appellerede doms præmis 105, idet den ikke har taget hensyn til denne bestemmelse i nævnte kodeks ved sin afgørelse af, om den anfægtede forordning indeholdt en tilstrækkelig begrundelse i forhold til nævnte artikel 190.

25 En sådan forklaring foreligger ikke i det foreliggende tilfælde, hvilket hovedsageligt beror på to grunde. For det første henvises der i den anfægtede forordning alene til grundforordningens artikel 2, stk. 11, hvilket ikke kan udgøre en »forklaring [...], hvorfor der ikke kan tages behørigt hensyn til sådanne forskelle ved anvendelsen af en sammenligning baseret på vejede gennemsnit eller på hver enkelt transaktion«, som er krævet i artikel 2.4.2 i antidumpingkodeks 1994. Endvidere foretages der i den anfægtede forordning ingen vurdering, således som det fremgår af fremstillingen i anbringendets andet og tredje led, af, om der er tale

om en »målrettet dumping«, skønt det i henhold til meddelelsen af 15. februar 1996 er et sådant tilfælde, som udtrykket »ikke i fuldt omfang vil afspejle den dumping, der finder sted«, i grundforordningens artikel 2, stk. 11, omhandler.

— *Formaliteten*

26 Rådet og Kommissionen har påstået appellen afvist.

27 De har for det første anført, at Petrotub alene har gentaget de argumenter, selskabet har fremført ved Retten, uden præcist at have bestridt de retlige vurderinger, som denne har foretaget.

28 Det bemærkes hertil, hvilket fremgår af denne doms præmis 15-25, at Petrotub i henhold til artikel 225 EF, artikel 51, stk. 1, i EF-statutten for Domstolen og artikel 112, stk. 1, litra c), i procesreglementet nøje har angivet, hvilke forhold i den appellerede dom selskabet anfægter, samt de retlige argumenter, der særlig støtter deres påstand, således at det forhold, at de argumenter, som Petrotub har fremført til støtte for sit anbringende, også er blevet fremført for Retten i Første Instans, ikke kan medføre, at de må afvises (jf. bl.a. kendelse af 7.3.1994, sag C-338/93 P, De Hoe mod Kommissionen, Sml. I, s. 819, præmis 18, og dom af 5.5.1998, sag C-386/96 P, Dreyfus mod Kommissionen, Sml. I, s. 2309, præmis 38).

29 Rådet og Kommissionen har for det andet anført, at anbringendets første led må afvises, idet dette vedrører et argument, der er blevet afvist ved Retten, fordi det først var blevet fremført i replikken.

30 Det bemærkes hertil, at det anbringende, der er blevet afvist i den appellerede doms præmis 115, er anbringendet om, at det må fastslås, at EF-institutionerne alene har undersøgt den første symmetriske metode og ikke kontrolleret, om den anden symmetriske metode ikke i fuldt omfang afspejlede den dumping, der fandt sted. I modsætning til det af Rådet og Kommissionen anførte vedrører et sådant anbringende alene realiteten, hvorfor det forhold, at anbringendet er blevet afvist ved Retten i Første Instans, ikke indebærer, at dette under appellen medfører, at et anbringende, der støttes på en retlig fejl vedrørende begrundelsespligtens omfang, ikke kan realitetsbehandles.

31 Desuden vedrører, som Petrotub har understreget, det fjerde anbringende, som selskabet har fremført i sin stævning ved Retten, en klage over, at EF-institutionerne »[...] ikke har forklaret, hvorfor en sammenligning mellem den normale værdi beregnet som et vejet gennemsnit og de individuelle eksportpriser i højere grad afspejler det fulde omfang af den dumping, der finder sted, end de symmetriske metoder [...]«.

32 For det tredje har Rådet og Kommissionen anført med hensyn til anbringendets fjerde led, at ethvert argument, der støttes på meddelelsen af 15. februar 1996, må afvises, fordi denne meddelelse, der af Kommissionen anses for et bevismiddel, ikke er blevet fremlagt for Retten.

33 Det bemærkes hertil alene, at Petrotub i sit annullationssøgsmål ved Retten bl.a. nedlagde påstand om, at det fastslås, at artikel 2.4.2 i antidumpingkodeks 1994 er blevet tilsidesat, og at Petrotub i anbringendets fjerde led foreholder Retten ikke at have taget hensyn til denne bestemmelse ved vurderingen af omfanget af den begrundelsespligt, der påhviler Rådet.

34 Under disse omstændigheder er intet til hinder for, at Domstolen tager hensyn til meddelelsen af 15. februar 1996, såfremt det skulle vise sig, at denne, der var tilstillet sekretariatet for Antidumpingudvalget i WTO under de i denne doms præmis 23 angivne omstændigheder, er relevant ved vurderingen af det retlige omfang af artikel 2.4.2 i antidumpingkodeks 1994 og for spørgsmålet om, hvorvidt anbringendet eventuelt er begrundet.

35 For det fjerde har Rådet anført, at Petrotub under dække af, at Retten har begået en retlig fejl med hensyn til begrundelsespligtens omfang, i realiteten gør gældende, at den anfægtede forordning indeholder en fejlagtig fortolkning eller anvendelse af grundforordningens artikel 2, stk. 11. Dette gælder navnlig med hensyn til anbringendets første led, hvorved Petrotub snarere end en utilstrækkelig begrundelse i realiteten kritiserer det forhold, at Rådet ikke tog hensyn til den anden symmetriske metode ved sin afgørelse om at anvende den asymmetriske metode.

36 Det bemærkes, at en sådan argumentation er snævert forbundet med det materielle spørgsmål, som appellen indeholder, og som netop vedrører omfanget af Rådets begrundelsespligt, hvorfor den skal behandles i forbindelse med realiteten.

37 For det femte har Kommissionen anført, at Petrotubs argument om, at den institution, som anvender den asymmetriske metode, er forpligtet til at angive de grunde, der gør det muligt at fastslå, at der foreligger »handlinger med henblik på at skjule dumping«, må afvises, fordi argumentet ikke er indeholdt i den stævning, der blev indleveret til Retten.

38 Det bemærkes hertil, således som det fremgår af denne doms præmis 15, at Petrotubs appel alene støttes på den retlige fejl, som Retten skulle have begået med hensyn til omfanget af den begrundelsespligt, der påhviler Rådet. Appellen kan derfor ikke fortolkes således, at den indeholder et nyt anbringende, som vedrører den retlige fejl, som den anfægtede forordning skulle være behæftet med med hensyn til fortolkningen af de materielle regler, der er indeholdt henholdsvis i grundforordningens artikel 2, stk. 11, og artikel 2.4.2 i antidumpingkodeks 1994.

39 En redegørelse for, hvorledes nævnte materielle bestemmelser skal fortolkes, må ifølge Petrotub, også selv om den er mere omfangsrig end den, der blev fremført for Retten i Første Instans, alene anses for at belyse rækkevidden af de bestemmelser, som Domstolen skal tage i betragtning, når den fastslår, om de krav, der følger af begrundelsespligten, er blevet korrekt bedømt af Retten.

40 Det fremgår af det anførte, at Petrotubs appel bør fremmes til realitetsbehandling.

— *Realiteten*

Anbringendets første og fjerde led

— *Parternes argumentation*

41 Som det fremgår af denne doms præmis 16 og 22-25, har Petrotub i sit anbringendes første og fjerde led anført, at Retten har begået en retlig fejl, idet den fastslog, at begrundelsespligten var overholdt, skønt den anfægtede forordning ikke indeholdt nogen forklaring på, hvorfor den asymmetriske metode var blevet anvendt i stedet for den anden symmetriske metode.

42 Rådet har hertil for det første anført, således som det fremgår af denne doms præmis 35, at Petrotub i sin appel ikke sondrer mellem den anfægtede forordnings realitet og begrundelse. Petrotub anfægter under dække af et anbringende om utilstrækkelig begrundelse i realiteten den omstændighed, at den anden symmetriske metode ikke er blevet taget i betragtning med henblik på at afgøre, om den asymmetriske metode kunne anvendes.

43 Rådet har for det andet anført, at det vide skøn, Rådet besidder ved anvendelsen af beregningsmetoderne for dumpingmargenen, ikke kan anfægtes alene ved et strengere rent formelt og processuelt krav til begrundelsen. Det fremgår af Domstolens praksis, at alene de væsentligste betragtninger, som har ligget til grund for Rådets skønsudøvelse, skal være indeholdt i begrundelsen. Der er intet

behov for, som Petrotub har foreslået, at tilføje et nyt krav med hensyn til en redegørelse for den logiske sammenhæng mellem den foretagne bedømmelse og den anvendte bestemmelse.

44 Rådet har især anført, at efter at der skønsmæssigt er foretaget et valg mellem de to symmetriske metoder, skal alene den valgte symmetriske metode sammenlignes med den asymmetriske metode, såfremt institutionen ønsker at anvende sidstnævnte. Desuden må der tages hensyn til, at den anden symmetriske metode anvendes yderst sjældent på grund af dens vanskelige og vilkårlige karakter.

45 Rådet har endelig anført, at begrundelsespligtens rækkevidde er begrænset, når de vigtigste omstændigheder i sagen har været genstand for grundig diskussion under den administrative procedure. Ifølge Rådet kan der kun kræves en mere dybtgående begrundelse i den endelige antidumpingforordning, såfremt navnlig de pågældende fuldt ud og i god tro har udnyttet de processuelle rettigheder, som grundforordningen indrømmer dem med henblik på specifikt at anfægte det retsgrundlag og de væsentlige omstændigheder, på grundlag af hvilke fællesskabsmyndigheden vil træffe endelige antidumpingforanstaltninger.

46 Da Petrotub ikke har fremført nogen indsigelse under den administrative procedure, var der ikke ifølge Rådet noget behov for at forklare, hvorfor, i henhold til fællesskabsinstitutionernes faste praksis, en usædvanlig metode, såsom den anden symmetriske metode, ikke var blevet anvendt.

47 Kommissionen har også anført, at under hensyn til den sammenhæng, hvori den anfægtede forordning er blevet udstedt, var der ikke behov for nogen forklaring på, hvorfor den anden symmetriske metode ikke var blevet anvendt.

48 Rådet og Kommissionen har desuden anført, at anbringendets fjerde led ikke er begrundet. Retten har med føje fastslået, at forpligtelsen i artikel 2.4.2 i antidumpingkodeks 1994 ikke som sådan udgør en anvendelig retlig bestemmelse. Dette ændres ikke af meddelelsen af 15. februar 1996, som i øvrigt er irrelevant med hensyn til den juridiske rækkevidde af nævnte kodeks.

— *Domstolens bemærkninger*

49 Det bemærkes for det første, at det fremgår af ordlyden af grundforordningens artikel 2, stk. 11, at konstateringen af en dumpingmargen normalt fastslås ved anvendelse af den ene eller den anden af de symmetriske metoder, og at den asymmetriske metode som undtagelse herfra kun kan anvendes på to betingelser, nemlig hvis der foreligger et eksportprismønster, som er meget forskelligt for forskellige købere, regioner eller perioder, og hvis de symmetriske metoder ikke i fuldt omfang vil afspejle den dumping, der finder sted.

50 Rådet har derfor med urette anført, at det fremgår af bestemmelsen, at det efter skønsmæssigt at have foretaget et valg mellem de to symmetriske metoder var tilstrækkeligt, at det sikrede sig, at den valgte symmetriske metode ikke i fuldt omfang afspejlede den dumping, der fandt sted, for herefter at kunne anvende den asymmetriske metode.

51 Det bemærkes dog, at spørgsmålet om, hvorvidt de to betingelser, der er anført i denne doms præmis 49, er opfyldt, og mere generelt spørgsmålet om, hvorvidt Rådet har anvendt grundforordningens artikel 2, stk. 11, korrekt, henhører under sagens realitet, og derfor ikke er omfattet af Domstolens kompetence ved undersøgelse af nærværende appel.

52 Dernæst er det, modsat det af Retten i den appellerede doms præmis 105 udtalte, nødvendigt at tage hensyn til artikel 2.4.2 i antidumpingkodeks 1994, for så vidt som denne bestemmelse foreskriver, at det skal forklares, hvorfor det er umuligt at tage behørigt hensyn til forskellene i eksportprismønstrene mellem købere, regioner eller perioder, når de to symmetriske metoder anvendes.

53 Det fremgår ganske vist af Domstolens praksis, at WTO-aftalen og de aftaler og memoranda, som er indeholdt i dens bilag, efter deres art og opbygning ikke udgør regler, hvis overholdelse i fællesskabsinstitutionernes retsakter er genstand for efterprøvelse ved Domstolen i henhold til artikel 230, stk. 1, EF (jf. dom af 23.11.1999, sag C-149/96, Portugal mod Rådet, Sml. I, s. 8395, præmis 47, og kendelse af 2.5.2001, sag C-307/99, OGT Fruchthandelsgesellschaft, Sml. I, s. 3159, præmis 24).

54 Men når Fællesskabet har ønsket at opfylde en særlig inden for rammerne af WTO påtagen forpligtelse, eller når den pågældende fællesskabsretsakt udtrykkeligt henviser til bestemte bestemmelser i aftaler og memoranda, som er indeholdt i bilagene til WTO-aftalen, tilkommer det Domstolen at prøve den pågældende fællesskabsretsakts lovlighed efter WTO-bestemmelserne (jf. bl.a. dommen i sagen Portugal mod Rådet, præmis 49).

55 Det fremgår herved af grundforordningens betragtninger, navnlig af femte betragtning, at formålet med forordningen bl.a. er i videst muligt omfang til fællesskabslovgivningen at overføre nye og detaljerede regler, som er indeholdt i antidumpingkodeks 1994, herunder bl.a. reglerne vedrørende beregning af dumpingmargenen, med henblik på at sikre en korrekt og gennemsigtig gennemførelse heraf.

56 Det er derfor ubestridt, at Fællesskabet har udstedt grundforordningen med henblik på at opfylde sine internationale forpligtelser ifølge antidumpingkodeks 1994, og at Fællesskabet ved forordningens artikel 2, stk. 11, har villet gennemføre de særlige forpligtelser, som er indeholdt i nævnte kodeks' artikel 2.4.2. Som det fremgår af den i denne doms præmis 54 nævnte retspraksis, tilkommer det derfor Domstolen at efterprøve lovligheden af en fællesskabsretsakt i forhold til sidstnævnte bestemmelse.

57 Det bemærkes herved, at fællesskabsretlige forskrifter så vidt muligt skal fortolkes i lyset af international ret, navnlig når disse forskrifter netop har det formål at gennemføre en international aftale indgået af Fællesskabet (jf. bl.a. dom af 14.7.1998, sag C-341/95, Bettati, Sml. I, s. 4355, præmis 20).

58 Den omstændighed, at det ikke i grundforordningens artikel 2, stk. 11, udtrykkeligt er angivet, at fællesskabsinstitutionen skal give den i artikel 2.4.2 i antidumpingkodeks 1994 krævede forklaring, såfremt den asymmetriske metode anvendes, kan bero på eksistensen af traktatens artikel 190. Når gennemførelsen af artikel 2.4.2 er foretaget af Fællesskabet, kan man nemlig antage, at den særlige begrundelsespligt, som nævnte bestemmelse fastsætter, udgør en del af det generelle krav om begrundelse for institutionernes retsakter, som traktaten fastsætter.

59 Det bemærkes desuden, at en sådan fortolkning hovedsagelig stemmer overens med de internationale forsikringer, som blev givet i meddelelsen af 15. februar 1996, som Kommissionen tilstillede sekretariatet for Antidumpingudvalget i WTO, og hvorefter forklaringen i artikel 2.4.2 i antidumpingkodeks 1994 vil blive meddelt parterne og fastsat i forordningerne om antidumpingtold.

60 På grundlag af det i denne doms præmis 54-59 anførte må det fastslås, at en rådsforordning, hvorved der pålægges endelig antidumpingtold ved anvendelse af den asymmetriske metode med henblik på beregningen af dumpingmargenen, som begrundelse krævet i henhold til traktatens artikel 190 bl.a. skal indeholde den særlige forklaring, der er fastsat i artikel 2.4.2 i antidumpingkodeks 1994.

61 Det må imidlertid i denne sag fastslås, at den anfægtede forordning ikke indeholder nogen som helst henvisning til den anden symmetriske metode eller så meget desto mindre nogen forklaring på, hvorfor nævnte metode ikke vil gøre det muligt behørigt at tage hensyn til de væsentlige forskelle i eksportprismønstrene mellem købere, regioner eller perioder.

62 Det må derfor fastslås, at Retten har begået en retlig fejl, da den i den appellerede doms præmis 105 fastslog, at der ikke forelå nogen grund til at tage artikel 2.4.2 i antidumpingkodeks 1994 i betragtning ved afgørelsen af, om Rådet havde opfyldt begrundelsespligten i den anfægtede forordning, og ved følgelig i dommens præmis 114 at fastslå, at forordningen var tilstrækkeligt begrundet i forhold til traktatens artikel 190.

63 Den appellerede dom bør følgelig af denne grund ophæves, uden at det er nødvendigt at tage stilling til de øvrige led i det anbringende, som Petrotub har fremført til støtte for sin appel.

64 Da sagen er moden til påkendelse, skal Domstolen i henhold til artikel 54, stk. 1, i EF-statutten for Domstolen træffe endelig afgørelse vedrørende Petrotubs søgsmål, hvorfor den anfægtede forordning annulleres, for så vidt som den vedrører dette selskab, af de samme grunde, som er anført i denne doms præmis 60 og 61.

Republicas appel

65 Republica har til støtte for sin appel fremført et enkelt anbringende, der støttes på, at Retten har begået en retlig fejl i den appellerede doms præmis 75, da den fastslog, at den anfægtede forordnings begrundelse er tilstrækkelig med hensyn til Rådets afslag på at udelukke visse kompensationssalg, som Republica havde foretaget, fra beregningen af normalværdien.

66 Republica har navnlig anført, at når det er erkendt, at der forelå »kompensationssalg«, og der derfor foreligger »transaktioner mellem parter, som synes at være forretningsmæssigt forbundne eller at have en indbyrdes kompensationsaftale« som omhandlet i grundforordningens artikel 2, stk. 1, tredje afsnit, kunne Rådet ikke anvende disse priser ved fastsættelse af normalværdien, medmindre det godtgjordes, således som bestemmelsen kræver, at disse priser ikke var påvirket af dette afhængighedsforhold. Retten har derfor med urette i den appellerede doms præmis 74 fastslået, at »[...] sagsøgeren ikke har fremlagt noget bevis eller anført nogen grund, der gør det muligt at konkludere, at de kompensationsaftaler [...] har påvirket priserne for sådanne transaktioner [...]«

67 Det afsnit i den anfægtede forordning, som Retten støtter sig på, nemlig konstateringen i forordningens punkt 19, femte afsnit, hvorefter »som led i undersøgelsen blev det desuden konstateret, at kompensationssalg faktisk fandt sted i normal handel«, udgør alene en gentagelse af grundforordningens artikel 2, stk. 1, tredje afsnit. Da Rådet ikke forklarede, hvorfor det mente, at priserne for disse kompensationssalg ikke var blevet påvirket af nævnte afhængighedsforhold, kan en sådan selvbekræftende gentagelse ikke udgøre en tilstrækkelig begrundelse.

68 Republica har anført, at ordlyden af artikel 2, stk. 1, tredje afsnit, indebærer, at Rådet har måttet foretage en undersøgelse af de væsentlige retlige eller faktiske omstændigheder, som dets afgørelse om indførelse af antidumpingtold var baseret på, hvorfor den logiske sammenhæng for at nå denne konklusion burde have været anført i den anfægtede forordning. Rådet burde altså have angivet, hvorfor de pågældende salg måtte anses for at være foretaget i normal handel.

— *Formaliteten*

69 Rådet og Kommissionen har nedlagt påstand om, at Republicas appel afvises.

70 De har for det første anført, at Republica alene har fremført de argumenter, som selskabet havde fremført for Retten, uden at have fremsat nogen præcis indsigelse vedrørende Rettens retlige bedømmelser.

71 Det bemærkes hertil, således som det fremgår af denne doms præmis 65-68, at Republica i henhold til artikel 225 EF, artikel 51, stk. 1, i EF-statutten for Domstolen og artikel 112, stk. 1, litra c), i procesreglementet, nøje har angivet, hvilke elementer selskabet anfægter i den appellerede dom samt de retlige argumenter, der særligt støtter selskabets påstand. Den omstændighed, at Republica ligeledes har fremsat disse argumenter til støtte for sit anbringende ved Retten, er derfor ikke tilstrækkelig grund til at afvise dem, således som det er anført i denne doms præmis 28.

72 Rådet har dernæst anført, at Republica under dække af, at Retten skulle have begået en retlig fejl med hensyn til rækkevidden af begrundelsespligten, reelt

foreholder Rådet, at det i den anfægtede forordning har anlagt en urigtig fortolkning eller anvendelse af grundforordningens artikel 2, stk. 1, tredje afsnit. Appellens reelle anbringende er ifølge Rådet ikke, at der foreligger en utilstrækkelig begrundelse, men at Rådet ikke, som det var forpligtet til, havde godtgjort, at de pågældende salg havde fundet sted i normal handel.

73 Da en sådan argumentation er snævert forbundet med de materielle spørgsmål, som appellen rejser, og som netop vedrører rækkevidden af den begrundelsespligt, der påhviler Rådet, må behandlingen heraf foretages under realitetsbehandlingen.

74 Heraf følger, at Republicas appel bør fremmes til realitetsbehandling.

— *Realiteten*

Rådets argumentation

75 Som det fremgår af denne doms præmis 72, har Rådet for det første anført, at Republicas appel ikke indeholder nogen sondring mellem realiteten og den appellerede doms begrundelse.

76 Rådet har dernæst anført, at de argumenter, det har fremført til sit forsvar i den af Petrotub iværksatte appel, således som de fremgår af denne doms præmis 43 og 45, også med de nødvendige ændringer må indebære, at Republicas appel må forkastes.

77 Rådet har navnlig anført, at en angivelse af grundene til, at Rådet mente, at de af Republica anvendte salgspriser i forbindelse med kompensationsaftalerne ikke var blevet påvirket af dette afhængighedsforhold, kun ville have været relevant, såfremt Republica under den administrative procedure rettidigt havde godtgjort denne påstand. Ifølge Rådet har den part, som er genstand for undersøgelsen, bevisbyrden for, at rækkevidden af den begrundelsespligt, der påhviler fællesskabsinstitutionerne, skal udvides.

78 Rådet har anført, at begrundelsespligten altså ikke krævede, at det detaljeret angav de grunde, som havde foranlediget det til at fastslå, at de pågældende salg havde fundet sted i normal handel.

Domstolens bemærkninger

79 Det skal indledningsvis bemærkes, at spørgsmålet om, hvorvidt Rådet har anvendt grundforordningens artikel 2, stk. 1, tredje afsnit, korrekt, om priserne for de kompensationssalg, som Republica foretog, er eller ikke er blevet påvirket af dette forhold, og om denne omstændighed kan godtgøres, og hvem bevisbyrden i givet fald påhviler, samt spørgsmålet, om Rådet med føje har anført i den anfægtede forordning, at Republica for sent havde forelagt problemet vedrørende de anvendte salgspriser, henhører under realiteten og derfor ikke omfattes af Domstolens prøvelse i denne appel.

80 Det må fastslås, at denne appel alene vedrører en retlig fejl, der støttes på, at Retten har tilsidesat rækkevidden af den begrundelsespligt, der påhviler Rådet, hvorfor Domstolen alene skal behandle dette anbringende.

81 Det bemærkes herved, at i henhold til fast retspraksis skal den begrundelse, som kræves i henhold til traktatens artikel 190, tilpasses karakteren af den pågældende retsakt og klart og utvetydigt angive de betragtninger, som den institution, der har udstedt den anfægtede retsakt, har lagt til grund, således at de berørte parter kan få kendskab til grundlaget for den trufne foranstaltning, og således at den kompetente ret kan udøve sin prøvelsesret. Det nærmere indhold af begrundelseskravet skal fastlægges i lyset af den konkrete sags omstændigheder, navnlig indholdet af den pågældende retsakt, indholdet af de anførte grunde samt den interesse, som retsaktens adressater samt andre, der må anses for umiddelbart og individuelt berørt af retsakten, kan have i begrundelsen. Det kræves ikke, at begrundelsen angiver alle de forskellige relevante faktiske og retlige momenter, da spørgsmålet, om en beslutnings begrundelse opfylder kravene efter traktatens artikel 190, ikke blot skal vurderes i forhold til ordlyden, men ligeledes til den sammenhæng, hvori den indgår, samt under hensyn til alle de retsregler, som gælder på det pågældende område (jf. bl.a. dom af 2.4.1998, sag C-367/95 P, Kommissionen mod Sytraval og Brink's France, Sml. I, s. 1719, præmis 63 og den deri nævnte retspraksis).

82 Det må i denne sag fastslås, at fastsættelsen af normalværdien udgør et væsentligt forhold, som skal gøre det muligt at fastlægge, om der foreligger en dumping.

83 Grundforordningens artikel 2, stk. 1, første afsnit, bestemmer herom, at den normale værdi fastsættes normalt på grundlag af de priser, der er betalt eller skal betales i normal handel af uafhængige kunder i eksportlandet.

84 Bestemmelsens tredje afsnit fastsætter herved, at transaktioner mellem parter, som synes at være forretningsmæssigt forbundne eller at have en indbyrdes kompensationsaftale, kun kan anses for at finde sted i en normal handel, og priserne for de pågældende transaktioner kan kun anvendes til fastsættelsen af den normale værdi, hvis det fastslås, at de ikke er påvirket af dette afhængighedsforhold.

85 Det fremgår således af grundforordningens artikel 2, stk. 1, første og tredje afsnit, at transaktioner mellem parter, som har truffet en indbyrdes kompensationsaftale, ikke kan tages i betragtning ved fastsættelse af den normale værdi, og at det kun forholder sig anderledes, såfremt det fastslås, at priserne ikke er påvirket af dette afhængighedsforhold.

86 Det må under disse omstændigheder fastslås, at Rådet ved alene i den anfægtede forordning at angive, at det var »blevet konstateret, at kompensationssalgene faktisk fandt sted i normal handel«, ikke har opfyldt de krav, der gælder for begrundelsespligten.

87 En sådan afgørende konstatering, som alene indebærer en henvisning til fællesskabsbestemmelserne, indeholder intet, der kan give de pågældende parter og Fællesskabets retsinstanser kendskab til, hvorfor Rådet fastslog, at de priser, der blev anvendt ved de såkaldte kompensationssalg, ikke var blevet påvirket af dette afhængighedsforhold (jf. i denne retning dom af 1.7.1986, sag 185/85, Usinor mod Kommissionen, Sml. s. 2079, præmis 21).

88 Nævnte konstatering gør det heller ikke muligt for de pågældende at blive bekendt med, om disse priser undtagelsesvis med føje var blevet taget i betragtning ved beregningen af den normale værdi, eller om dette sidstnævnte forhold kan udgøre en formfejl, som påvirker den anfægtede forordnings gyldighed.

89 Som generaladvokaten har anført i punkt 99 og 104 i forslaget til afgørelse, indebærer denne fuldstændige mangel på forklaringer også, at Fællesskabets retsinstanser ikke kan udøve deres prøvelse og bl.a. efterprøve, om Rådet har anlagt et åbenbart urigtigt skøn.

90 Under disse omstændigheder er spørgsmålet, om Republicas anmodning under den administrative procedure om ved fastsættelsen af den normale værdi at udelukke de priser, der blev anvendt ved kompensationssalgene, blev indgivet for sent, irrelevant, således som generaladvokaten har anført i punkt 103 i forslaget til afgørelse.

91 Det må på grundlag af det ovenfor anførte fastslås, at Retten har begået en retlig fejl ved i den appellerede doms præmis 75 at have fastslået, at Rådet, da sagsøgeren ikke har påvist det modsatte, i den anfægtede forordning har givet en tilstrækkelig begrundelse for ikke at holde kompensationssalg uden for beregningen af den normale værdi ved i den anfægtede forordning at angive, at »[det desuden] blev konstateret, at kompensationssalg faktisk fandt sted i normal handel«.

92 Den appellerede dom bør derfor ophæves.

93 Da sagen er moden til påkendelse, skal Domstolen i henhold til artikel 54, stk. 1, i EF-statutten for Domstolen, træffe endelig afgørelse vedrørende Republicas sag, hvorfor den anfægtede forordning annulleres, for så vidt som den vedrører dette selskab, af de samme grunde, som er angivet i denne doms præmis 86-90.

Sagens omkostninger

94 Procesreglementets artikel 122, stk. 1, bestemmer, at såfremt der gives appellanten medhold, og Domstolen selv endeligt afgører sagen, træffer den

afgørelse om sagens omkostninger. Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, som i henhold til artikel 118 finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Samme artikels stk. 4, første afsnit, bestemmer, at medlemsstater og institutioner, der er indtrådt i en sag, bærer deres egne omkostninger.

95 Da Petrotub og Republica har fået medhold i deres appel, og den anfægtede forordning er blevet annulleret, for så vidt som den vedrører dem, tilpligtes Rådet at betale de omkostninger, der er afholdt af Petrotub og Republica såvel i første instans som under nærværende appelsag, i henhold til de af appellanterne nedlagte påstande. Kommissionen tilpligtes at bære sine egne omkostninger såvel ved første instans som under appelsagen.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

1) **Dommen afsagt af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans den 15. december 1999 i sagerne Petrotub og Republica mod Rådet (forenede sager T-33/98 og T-34/98) ophæves.**

2) Rådets forordning (EF) nr. 2320/97 af 17. november 1997 om indførelse af endelig antidumpingtold på importen af visse sømløse rør af jern eller ulegeret stål med oprindelse i Ungarn, Polen, Rusland, Tjekkiet, Rumænien og Slovakiet, om ophævelse af forordning (EØF) nr. 1189/93 og om afslutning af proceduren vedrørende import af den pågældende vare med oprindelse i Kroatien annulleres, for så vidt som den vedrører Petrotub SA og Republica SA.

3) Rådet for Den Europæiske Union betaler de omkostninger, som Petrotub og Republica har afholdt i den foreliggende sag og i sagerne ved Retten i Første Instans, som førte til afsigelse af nævnte dom i sagerne Petrotub og Republica mod Rådet.

4) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber bærer sine egne omkostninger såvel i den foreliggende sag som i sagerne i første instans, der førte til afsigelse af nævnte dom i sagerne Petrotub og Republica mod Rådet.

Wathelet Timmermans Edward

La Pergola Jann

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 9. januar 2003.

R. Grass M. Wathelet

Justitssekretær Formand for Femte Afdeling